

KAPITOLA 13

GALERIE TVÁŘÍ SVÁŘÍ SVAČÍ STAČÍ STARÍ

„Právě jsem potkala toho nejpodivnějšího člověka,“ sdělila Alžběta Freddymu, když se sešli před Zimní síní. Zatímco ji vedl po točitém schodišti a dlouhou chodbou, popsala mu, jak podivně se Marcus Q. Hiems a jeho žena chovali v autobuse, jak s sebou přivezli truhlu knih připomínající rakev, jak se potom večer snažili dostat do knihovny a jak jí teď Marcus dal svou vizitku a řekl jí o Norbridgeovi věci, kterým bylo těžké uvěřit.

„Myslím, že bychom to Norbridgeovi měli říct,“ usoudil Freddy. „On se na to podívá.“

Alžběta náhle zůstala stát. „Nemyslíš, že by na tom, co ten člověk říká, mohlo něco být?“ zeptala se. Také Freddy se zastavil. „Byl hrozně divný, to je fakt,“ pokračovala

Alžběta. „Ale co když říká pravdu? Vysvětlovalo by to ty věci, co jsme viděli Norbridge dělat – jak chodil po knihovně a potloukal se kolem a to všechno.“

Freddy zkrabatil obočí a zamračil se. „Vím, co myslíš. Ale přesto, já jsem tu už potřetí a Norbridge mi vždycky připadal fajn. A úžasně milý. Všichni ho tu mají rádi. Nedovedu si představit, že by něco ukradl. Podle mě bychom ho měli nechat, ať to nějak vyřeší.“

„Souhlasím, že je moc milý,“ přikývla, přestože ji zároveň napadlo, že když je někdo milý, ještě to nutně neznamená, že by nemohl tu a tam ukrást knížku. Taky přemýšlela o tom, že Freddy ty nevídané informace o Norbridgeovi zavrhuje možná až příliš rychle. „Jen nevím, proč by jinak ten muž takové řeči vedl.“ Podala Freddyemu vizitku Marcuse Q. Hiemse. „Tohle mi dal.“

Freddy si prohlédl kartičku z obou stran. „Proč má takový divný podpis?“ zeptal se a Alžběta pokrčila rameny. Freddy jí vizitku vrátil. „Opravdu si myslím, že bychom měli Norbridgeovi říct aspoň to, že se k tobě ten muž choval dost divně.“

„To je dobrý nápad.“ Pokračovali v chůzi a prošli místností plnou diorám hradů a zámků a zimních výjevů. Vystoupali po dalším schodišti s erby Winterhousu na stěnách, prošli jednou dlouhou chodbou a ocitli se v další, ještě delší, kterou zakončovala jiná chodba, kolmo k ní přiléhající.

„Půjdeme tudy,“ rozhodl Freddy a ukázal doprava.

Alžběta se zarazila a nakoukla do chodby vedoucí opačným směrem. „A co je tamhle?“ zajímala se.

V chodbě byla tma a Alžběta v ní neviděla žádné dveře. Byly tam jen jedny, až na samém vzdáleném konci chodby, které se v šeru téměř nedaly rozeznat.

„Tam je místnost, která je pořád zamčená,“ odpověděl Freddy. „Nikdy jsem neviděl, že by do ní nebo z ní někdo šel.“

Alžběta mžourala na zavřené dveře. Najednou si uvědomila, že Freddyho hlas jí připadá podivně vzdálený, a skoro měla pocit, jako by na chodbě náhle osaměla. Vykročila ke dveřím, ale hned po dvou krocích ji zasáhl *ten pocit* a ona zůstala stát.

„Co děláš?“ ozval se za ní mírný Freddyho hlas.

Alžběta znovu zaslechla jeho slova jakoby z dálky. Právě se chystala odpovědět, když její zrak padl na strop těsně před zamčenými dveřmi. Stínítko z mléčného skla, jež zakrývalo nerozsvícenou žárovku, se začalo viklat sem a tam. Vypadalo to, že do něj ťuká nějaká neviditelná ruka. Pak se začalo kymáčet, než se ze stropu úplně utrhlo a zřítilo na kaštanový koberec podlahy, kde se s tichým cinkáním, jako když zachrastí v lahvi kousky ledu, rozletělo na tisíc skleněných střepů a šupinek. Alžběta uskočila dozadu, třebaže hromádka rozbitého skla ležela dobré tři metry od ní.

„Páni!“ křikl Freddy. „Bylo by to spadlo přímo na tebe!“

Obrátila se na něj s vytřeštěnými očima. Věděla, že se něco stane, ale tohle bylo poprvé, co se stalo něco *takového*, něco... *nebezpečného*. Právě tohle slovo se jí vynořilo v hlavě, jak tak zírala na Freddyho.

„Ještě že jsem nebyla pod tím,“ vydechla.

Freddy si porovnal brýle. „Ale co jsi vlastně dělala?“

„Jen jsem se chtěla podívat na ty dveře.“ Vrátila se pohledem k rozbitému stínítku a samotným dveřím, ačkoli si pořád nebyla úplně jistá, co ji to k nim tak táhlo.

„Jak to, že ta věc spadla, zrovna když jsi tam šla?“ dumal Freddy víc pro sebe, než že by Alžbětě kladl otázku.

Zavrtěla zmateně hlavou a pak ukázala na dveře: „Proč jsou pořád zamčené?“

„Říká se, že tam je pokoj, co patřival Norbridgeově sestře, když tu bydlela. Ale proč je zamčený, to nevím.“ Zaváhal: „Myslím, že bychom měli jít a říct někomu, co se tu stalo.“

„On má sestru?“ zajímala se Alžběta, která si nebyla jistá, jestli ji na rodokmenu viděla.

„Ano, ale odešla z Winterhousu už před mnoha lety.“

Alžběta přešla několik schůdků ke dveřím. Vedle zámku byla malá nálepka s nápisem NEVSTUPOVAT. Prohlédla si hromádku skla a pak se podívala nad sebe na obnaženou žárovku. „Máš pravdu,“ prohlásila nakonec. „Měli bychom o tom nepořádku někomu říct.“

„To tedy ano,“ přitakal Freddy. „Tak pojď, půjdeme.“

Alžběta natáhla ke dveřím ruku, ale nedotkla se jich. *Nebezpečné*, proletělo jí hlavou. A zároveň si uvědomila, že by tu místnost chtěla vidět.

Poté co našli hotelového poslíčka a pověděli mu o rozbitém skle, provedl Freddy Alžbětu poslední chodbou a za dalším rohem se konečně zastavil. Otevřeli dřevěné dveře a oba jimi prošli dovnitř. Ocitli se v rozlehlé síni, tlumeně osvětlené a bez oken, jejíž stěny byly obložené obrazy – podle toho, co viděla, tvořily galerii samé portréty.

„Neuvěřitelné,“ vydechla šeptem, protože v obrovském pokoji vracela ozvěna zvuky a vypadalo to tu zkrátka jako místo, kde by měl být člověk zticha. „Připadám si tu jako v nějakém muzeu.“

Freddy vykročil do síně. „Jsou tu portréty celého rodu Fallsů,“ zašeptal.

Následovala ho a s pootevřenou pusou hleděla na obrazy všude kolem.

„Ukřívá se tu spousta historie,“ vykládal Freddy. „Nechodím sem moc často, ale rád si ty obrazy prohlížím a přemýšlím o tom, jací ti lidé asi byli.“

Další půl hodinu – kdy jí Freddy vyprávěl všechno, co o každém z těch lidí věděl – si Alžběta prohlížela v síni jeden portrét po druhém. Začali u těch nejstarších. Nestor Falls, zakladatel Winterhousu a nejstarší člen rodiny, na plátně seděl před knihovnou s otevřenou knihou na klíně, v ústech měl dýmku a byl oblečený jako člen Královské kanadské jízdni policie, jaké si pamatovala z knihy *Král Yukonu*, již jednou četla; vedle něj visel portrét jeho choti Laviny s růží ve vlasech, která byla krásnější než všechny princezny, jaké si jen Alžběta dovedla představit. Dál se tu skvěly portréty

Edgara Fallse, Lamberta Fallse, Ravenny Fallsové a ještě asi třiceti dalších lidí – někteří byli staří, jiní mladí, někteří vypadali laskavě, jiní vážně, někteří byli krásní a jiní o něco méně.

Byly tu děti a vnoučata; některé portréty ukazovaly téhož člověka v různých fázích života – jako dítě a pak znovu jako starce; a bylo tu dokonce několik portrétů psích a kočičích miláčků a taky několik obrazů skupinek pěti nebo šesti lidí. Alžběta dokonce našla obraz Norbridge z roku 1989, kdy mu bylo padesát tři let; hned vedle něj visel portrét jeho ženy Marie. *Vypadá jako herečka*, pomyslela si Alžběta. Vlastně všechna ta jména, která četla na rodokmenu před Zimní síní, před ní rázem oživala.

Když došla na samý konec galerie, objevila tam dva obrazy vedle sebe malované stejným stylem: v pozadí se leskla vodní plocha, zřejmě jezero Luna, a všude kolem se třepetaly vlajky – a před nimi dva lidé, kteří si byli pozoruhodně podobní. Podívala se blíž: tabulka pod jedním obrazem uváděla jméno NORBRIDGE FALLS, tabulka pod tím druhým zase GRACELLA FALLSOVÁ. Byly to děti, možná desetileté; ale Alžběta rozeznávala v Norbridgeových očích výraz, který si s sebou nesl celý život, bylo v něm cosi velkorysého a čestného. Zato ta dívka, Gracella, jakkoli byla Norbridgeovi podobná, měla v očích výraz ostražitosti, který se malíři podařilo znamenitě zachytit. Působila jaksi vzdáleně, jako by nahlížela s odstupem. Alžběta cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. Podobal se tomu stejnému pocitu, když se v autobuse na Winterhouse probudila z noční můry.

„To je tedy jeho sestra,“ oslovila Freddyho a bezděky pomyslela na zamčený pokoj, který ženě patřil. „Jsou si velmi podobní.“

„Dvojčata,“ konstatoval Freddy. „Říká se, že byla... zvláštní. Myslím, že utekla jednou v noci, když jí bylo asi osmnáct. Od té doby ji nikdo neviděl.“

Alžběta si prohlížela portrét. „Co se s ní asi stalo?“

„Chceš vědět něco vážně strašidelného? Jeden starší pár mi jednou řekl, že se připletla k černé magii, a proto taky utekla. Někdo dokonce tvrdí, že když přijdeš o půlnoci do knihovny a vyslovíš třikrát za sebou nahlas její jméno, Gracella se do Winterhousu vrátí.“

Alžběta se k němu obrátila, ale Freddy už víc neřekl. Podívala se zpátky na obraz. „To je vážně strašidelné,“ připustila. „Ale myslím, že na místě, jako je tohle, se dá narazit na všelijaké možné i nemožné šílené historky.“

„Už chceš jít?“ zeptal se Freddy.

„Ještě pár minut,“ poprosila Alžběta a přesunula se k poslednímu obrazu. Byl to portrét světlovlasé dívky v krásný letní den. V pozadí se v jasném, zářivém slunečním světle tyčily do výšky modré vrcholky hor. Dívka měla na sobě šedomodré šaty a kolem krku tenkou šálku; a vřele se usmívala.

Alžběta se naklonila blíž a přečetla si tabulku: WINIFRED „WINNIE“ FALLSOVÁ, NAR. 1983. DCERA NORBRIDGE A MARIE.

„Norbridgeova dcera?“ podivila se Alžběta. Vedle jména malíře byl napsán rok 1996. „Tady jí bylo třináct. Kde je asi teď?“

„Myslím, že už taky dávno odešla,“ odušil Freddy, „ale nikdo o ní moc nemluví. Před pár lety totiž zemřela.“

„To je smutné,“ řekla Alžběta s pohledem upřeným na obraz.

Vtom zazvonily zvonky na večeři, a přestože měla Alžběta chuť prohlédnout si portrét Winnie pořádně, zamířila spolu s Freddym ke dveřím. Když už se chystali odejít, Alžběta zavadila pohledem o portrét Nestora Fallse a uvědomila si, že je na něm něco podivného, něco, co jí vrtá hlavou už od první chvíle, kdy se na obraz podívala.

„Co je?“ zeptal se Freddy, když se Alžběta zvědavě zastavila před portrétem.

„V těch regálech za ním je tolik knih,“ řekla, i když si nebyla jistá, co ji na tom tak zaráží. „Ale podívej se na tu jeho knihu. Vidiš tam něco?“

Nestor na obraze seděl s knihou v klíně, jako by si ji tam odložil jen na chvíli, než malíř dokončí své dílo. Na dvoustraně rozevřené knihy byly drobným písmem vytištěny následující řádky:

*Qqt nzh aei qekjct eafu hi ljldr
Mjk eeocejii je yw eixp jccwma
Ulrld bma kzrcz lfbmi sygi
Jiazr Vdovnzffv bz vtrvvdtr
Mva-ci Oc Bndpl v mcbop amyxp
Key zfzcvund av: djjo, imso czc?
Xrkgqqe nm qlzu thxmj kmiteo krszu,
„Mogqd zgw,“ grjvvs kmmntu ylvavm.*

Nestor Falls

Xbzs-gq msvs uowzf, nvlvccvz sz
i „Mogqd djjo“ kzfnza kinm.
Eexpk ttbf rvlby qgtkvdrjd d dimc
R nzhrpjuvn: Uithjdvj nq mimc!

„Takhle zblízka jsem se nikdy nepodíval,“ přiznal Freddy, když si knihu na portrétu prohlédl. „Je tam napsaná jen spousta nesmyslů.“

„Přesně tak,“ přikývla Alžběta. Obrátila se na Freddyho s rozšířenýma očima: „Napadlo tě to, co mě?“

„Vypadá to jako tajný vzkaz,“ pravil Freddy.

Než stihlo jeho ústa opustit poslední slovo, všechna světla na stropě zhasla a galerie portrétů se ponořila do naprosté tmy.